

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **MORAVIA CANS, a.s.**, se sídlem Tovární 532, Bojkovice, zastoupen Ernst & Young, s.r.o., se sídlem Na Florenci 15, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10.4.2014, č.j. 9117/14/5000-14202-706478,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10.4.2014, č.j. 9117/14/5000-14202-706478, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 19 456 Kč k rukám Ernst & Young, s.r.o., se sídlem Na Florenci 15, Praha 1, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10.4.2014, č.j. 9117/14/5000-14202-706478, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště v Uherském Brodě (dále jen „správce daně“) ze dne 6.3.2013, č.j. 83252/13/3308-05301-708377.

I. Podstata věci

Prvostupňovým rozhodnutím správce daně byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), doměřena daň z příjmů právnických osob ve výši 1 894 800 Kč a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob ve výši 5 286 963 Kč za zdaňovací období roku 2009 a současně mu byla podle § 37b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31.12.2010, a § 264 odst. 13 daňového řádu uložena povinnost uhradit penále v celkové výši 643 308 Kč.

II. Shrnutí argumentace účastníků řízení

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal se všemi uplatněnými námitkami, a nezákonné. Nezákonnost spatřuje žalobce v posouzení otázky uplatnění daňové ztráty, v tom, že správce daně nezahájil postup k odstranění pochybností, a v tom, že žalobce nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání. Žalobce se proto domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém prvním vyjádření k žalobě uvedl, že na základě přezkumného řízení podle § 124 daňového řádu vydal dne 12.9.2014 nové rozhodnutí a žalobce tak uspokojil.

Žalobce se však být uspokojen necítil a ve vyjádření ze dne 8.10.2014 uvedl, že v rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení sice žalovaný zhojil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a nezákonnost v otázce uplatnění daňové ztráty, ostatní pochybení však neodstranil. Poukázal na to, že i podle nového rozhodnutí je povinen hradit penále, a to z toho důvodu, že správce daně po podání dodatečného daňového přiznání nezahájil postup k odstranění pochybností a současně žalobce před zahájením daňové kontroly nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání.

Žalovaný sice nadále setrval na názoru, že žalobce byl novým rozhodnutím uspokojen, k podané žalobě však podal z procesní opatrnosti svoje vyjádření. V něm uvedl, že je na správci daně, aby podle konkrétních okolností uvážil, zda je namístě

zahájit postup k odstranění pochybností či daňovou kontrolu. Postup k odstranění pochybností přitom připadá v úvahu pouze tehdy, existují-li konkrétní pochybnosti dílčího charakteru. Správce daně tedy podle žalovaného nepochybil, a to ani pokud žalobce nevyzval k podání dodatečného daňového přiznání. V daném případě totiž nebyla nezjištěna žádná konkrétní pochybení, z nichž by bylo lze dovodit, že dojde k doměření daňové povinnosti v jiné výši. Žalovaný tedy navrhl řízení zastavit pro uspokojení žalobce, případně žalobu zamítnout.

Žalobce v podané replice se žalovaným nesouhlasil a vyslovil přesvědčení, že žalovaný musel v daném případě doměření daně předpokládat. Dostatečně kvalifikovaný důvod pro výzvu k předložení dodatečného daňového přiznání tak existoval.

V doplnění žaloby podaném dne 17.3.2015 žalobce poukázal na to, že penále stanovené ve výši 5 % snižované ztráty bylo nezákonné, neboť mělo být stanoveno ve výši 1 %. K tomu upozornil na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 4 Afs 210/2014, podle něhož je penále sankcí.

Žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních postojích po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Předně se soud zabýval otázkou uspokojení žalobce.

Podle § 62 s.ř.s. dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Svůj záměr navrhovatele uspokojit sdělí správní orgán soudu a vyžádá si správní spisy, pokud je již soudu předložil (odst. 1). Předseda senátu stanoví lhůtu, v níž je třeba rozhodnutí vydat, opatření nebo úkon provést a oznámit je navrhovateli i soudu; uplyne-li tato lhůta marně, pokračuje soud v řízení (odst. 2). Dojde-li oznámení odpůrce podle odstavce 2 soudu, vyzve předseda senátu navrhovatele, aby se ve stanovené lhůtě vyjádřil, zda je postupem správního orgánu uspokojen. Zmeškání této lhůty nelze prominout (odst. 3). Soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo (odst. 4). Rozhodnutí, opatření nebo úkon podle odstavce 1 nabývá právní moci nebo obdobných právních účinků dnem právní moci rozhodnutí soudu o zastavení řízení (odst. 5).

Podle § 124 daňového řádu domáhá-li se navrhovatel ve správním soudnictví zrušení rozhodnutí vydaného správcem daně, může jej správce daně uspokojit změnou nebo zrušením tohoto rozhodnutí v přezkumném řízení (odst. 1). Přezkumné řízení směřující k uspokojení navrhovatele ve správním soudnictví provede správce daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni; ustanovení o nařízení přezkoumání rozhodnutí se nepoužijí (odst. 2).

V daném případě sice žalovaný nové rozhodnutí podle § 124 daňového řádu vydal, avšak žalobce se k výzvě soudu vyslovil tak, že se necítí být uspokojen. Jak již uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 13.7.2010, č.j. 3 Ads 148/2008-70, www.nssoud.cz, vyjádří-li se navrhovatel na výzvu soudu podle § 62 odst. 3 s.ř.s. ve stanovené lhůtě, že postupem správního orgánu uspokojen není, nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 62 odst. 4 věty druhé s.ř.s. Soud za takové situace pokračuje v řízení a přezkoumá žalobou napadené rozhodnutí správního orgánu věcně.

Vzhledem k uvedenému soud nemohl řízení zastavit, jak se domáhal žalovaný, nové rozhodnutí žalovaného vydané dne 12.9.2014 tak nenabylo (a ani nenabude) právní moci a soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). Rozhodoval přitom bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Jestliže žalobce ve vyjádření k výzvě podle § 62 odst. 3 s.ř.s. uvedl, že souhlasí s tím, aby se soud nezabýval žalobními body I. a II., nevnímá to soud jako omezení žalobních bodů, ale jako sdělení žalobce, že souhlasí s tím, jakým způsobem žalovaný tyto otázky posoudil v novém rozhodnutí vydaném v přezkumném řízení. Vzhledem k tomu, že toto nové rozhodnutí nikdy nenabude právní moci a i tyto otázky jsou tedy nadále pravomocně vyřešeny napadeným rozhodnutím, zabýval se soud i těmito žalobními body.

III.a)

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tak tu soud důvodnou neshledal. Byť se žalovaný k existenci rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 9 Afs 41/2013 vyslovil stručně, v kombinaci se zbytkem odůvodnění považuje soud takové vypořádání za dostatečné. Z odůvodnění rozhodnutí je totiž zřejmé, proč žalovaný nehodlal názor vyslovený v citovaném rozsudku převzít a řídit se jím. Napadené rozhodnutí tedy není nepřezkoumatelné.

III.b)

Jinak tomu ale je, pokud jde o zákonnost napadeného rozhodnutí. Jak ostatně plyne z nového rozhodnutí vydaného dne 12.9.2014, i žalovaný si je vědom toho, že je napadené rozhodnutí v otázce uplatnění daňové ztráty nezákonné.

Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 27.2.2014, č.j. 9 Afs 41/2013-33, www.nssoud.cz, daňový řád upřednostňuje při stanovení daně hledisko materiální správnosti, nikoli hledisko fiskální (§ 1 odst. 2 citovaného zákona). Nově vymezený cíl správy daní, možnost správce daně provádět daňovou kontrolu i ve vyměřovacím řízení a skutečnost, že daňová ztráta je zcela obvyklou zákonnou odčitatelnou položkou, opravňují daňový subjekt za splnění zákonem stanovených, zejména hmotněprávních podmínek, uplatnit ztrátu v rámci probíhajícího nalézacího řízení, a to bez ohledu na postup zvolený správcem daně. Daňový subjekt je oprávněn uplatnit daňovou ztrátu v řízení vyměřovacím, jehož účelem je stanovení daně, v řízení doměřovacím, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně, a to i v rámci postupu k odstranění pochybností či daňové kontroly, jakož i v řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému ve vyměřovacím či doměřovacím řízení (§ 134 daňového řádu).

Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru odlišnému (že daňovou ztrátu žalobce v daném případě uplatnit nemohl), jedná se o závěr nezákonný.

III.c)

Žalobce dále namítal, že správce daně pochybil, pokud nezačal postup k odstranění pochybností. Podle žalobce bylo dodatečné daňové přiznání podáno se zcela zjevně nesprávnými údaji, které správci daně musely být zřejmé. Žalovaný nezpochybňuje, že správci daně tyto nesprávnosti mohly být zřejmé, avšak správce daně zvolil postup, který umožňuje komplexní prověření tvrzených údajů (daňovou kontrolu).

Předně je třeba uvést, že institut zakotvený v § 89 a násl. daňového řádu má sloužit především k odstranění jednotlivých, dílčích pochybností již konkrétně vyjádřených a nemá sloužit k obsáhlému a časově i personálně náročnému dokazování. Pro takový účel je vhodným nástrojem daňová kontrola; právě ta umožňuje správci daně rozsáhlé dokazování a logicky reflektuje časovou náročnost i v odlišném běhu lhůt pro stanovení daně (§ 148 odst. 3 daňového řádu).

Postup podle § 89 a násl. daňového řádu užije správce daně v případě, kdy již existují konkrétní dílčí pochybnosti, při jejichž odstranění lze daňovou povinnost vyměřit. Pokud však pochybnosti správce daně odstraněny nejsou a daň není prokázána dostatečně věrohodně, správce daně výsledek tohoto postupu sdělí daňovému subjektu a ještě mu umožní podat návrh na doplnění dokazování. I v situaci, kdy daňový subjekt žádný další návrh nepodá, shledá-li správce daně důvody k pokračování dokazování, zahájí v rozsahu těchto důvodů daňovou kontrolu. Znamená to, že již nemůže další dokazování vést uvnitř postupu k odstranění pochybností, ale v rámci daňové kontroly, která slouží právě k ověření a zjištění okolností rozhodných pro správné stanovení daně.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že je zpravidla vhodnější v případě jednotlivých pochybností nejprve aktivovat institut podle § 89 a násl. daňového řádu a teprve v případě, že se pochybnosti odstranit nepodaří, zahájit daňovou kontrolu. Na druhou stranu je třeba souhlasit se žalovaným v tom, že je vždy na správci daně, aby podle konkrétní situace rozhodl, který z institutů použije. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10.9.2014, č.j. 1 Afs 107/2014-31, www.nssoud.cz, správce daně může přistoupit k prověření tvrzené daňové povinnosti prostřednictvím daňové kontroly dle § 85 a násl. daňového řádu i tehdy, nemá-li žádné konkrétní pochybnosti o její správnosti (prověří správnost tvrzení daňového subjektu – např. informací, jež jsou uvedeny v daňových tvrzeních – § 135 a násl. daňového řádu). Může tak učinit v podstatě kdykoli, buď ještě před vyměřením daně (nadměrného odpočtu), anebo i poté, co již dříve daň vyměřil. Postup k odstranění pochybností i daňová kontrola (k § 89 a násl. a § 85 a násl. daňového řádu) jsou postupy, které slouží k prověření správnosti daňových povinností, a o jejich použití i volbě se dle procesní vhodnosti rozhodne správce daně. Zvolil-li správce daně k prověření správnosti tvrzené daně (či nadměrného odpočtu) mechanismus daňové kontroly, aniž před tím aktivoval postup podle § 89 daňového řádu, nevybočil ze zákonných mantinelů.

Aniž by tedy bylo třeba zabývat se tím, zda z podaného dodatečného daňového přiznání byla správci daně zřejmá nesprávnost, která mohla být odstraněna institutem podle § 89 a násl. daňového řádu, je třeba uzavřít, že správce daně, který tohoto institutu nevyužil a namísto toho zahájil daňovou kontrolu, nepochybil.

III.d)

Žalobce rovněž namítal, že správce daně postupoval v rozporu se zákonem (konkrétně s § 143 odst. 3 daňového řádu), pokud žalobce nevyzval před zahájením daňové kontroly k podání daňového přiznání.

Podle citovaného ustanovení (§ 143 odst. 3 daňového řádu) může k doměření z moci úřední dojít pouze na základě výsledku daňové kontroly. Zjistí-li správce daně nové skutečnosti nebo důkazy mimo daňovou kontrolu, na jejichž základě lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, postupuje podle § 145 odst. 2 daňového řádu, podle něhož pokud lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, může správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového tvrzení a stanovit náhradní lhůtu. Nevyhoví-li daňový subjekt této výzvě ve stanovené lhůtě, může správce daně doměřit daň podle pomůcek.

Předně soud zdůrazňuje, že výraz „může“ použitý v § 145 odst. 2 daňového řádu značí, že jde o postup, který je v dispozici správce daně, přičemž správci daně je v tomto případě přiznáváno široké správní uvážení. Tudíž i v případech, kdy lze důvodně předpokládat, že bude daň doměřena, nelze postup podle uvedeného ustanovení chápat jako nezbytný předstupeň před zahájením daňové kontroly. Toto ustanovení je totiž třeba vidět též v kontextu právě s § 143 odst. 3 daňového řádu,

kteřé na postup předvídaný v § 145 odst. 2 daňového řádu odkazuje. Z § 143 odst. 3 daňového řádu přitom plyne, že postup podle věty druhé je výjimkou z věty první, přičemž smyslem této výjimky je umožnit při pasivitě daňového subjektu za určité situace doměřit daň bezprostředně podle pomůcek, tj. bez předchozího prověřování možnosti stanovit daň dokazováním, které je postupem standardním (srov. § 98 odst. 1 daňového řádu). Výjimku z určitého zákonného pravidla je ovšem třeba vždy vykládat restriktivně, proto i správní uvážení zakotvené v § 145 odst. 2 daňového řádu by mělo vždy preferovat variantu dokazování v rámci daňové kontroly, zejména jestliže správce daně může důvodně předpokládat, že nové důkazy získané mimo daňovou kontrolu se týkají pouze části zatajených daňových příjmů, přičemž podání dodatečného daňového přiznání k výzvě správce daně pouze v rozsahu této výzvy by stejně vedlo (nezabránilo) k následnému zahájení daňové kontroly.

Je nicméně zřejmé, že daňovému subjektu je třeba vždy zachovat možnost dobrovolně (byť opožděně) přiznat svou daňovou povinnost, a to i nad rámec výzvy správce daně, a tím zachovat možnost vyhnout se povinnosti úhrady penále (povinnost úhrady úroku z prodlení tím nebude dotčena). Užitím daného postupu je však současně daňový subjekt vystaven riziku doměření daně dle pomůcek, které však zůstává v jeho dispozici, neboť se mu může vyhnout tím, že podá právě dodatečné daňové přiznání. Výhodou postupu podle § 145 odst. 2 daňového řádu je tedy nižší administrativní náročnost pro správce daně a rychlejší doměření daně než v případě provádění daňové kontroly. Je však na správci daně, pro jaký postup se rozhodne.

Úvahy správce daně učiněné v rámci jeho správního uvážení ovšem musí být daňovému subjektu sděleny. Správce daně, resp. žalovaný, neboť dodatečný platební výměr se neodůvodňuje, tedy musí odůvodnit, proč nepostupoval podle § 145 odst. 2 daňového řádu a proč namísto toho zahájil daňovou kontrolu a vedl dokazování ke zjištění daňové povinnosti.

V dané věci žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že důvodem pro neuplatnění postupu dle § 145 odst. 2 daňového řádu byla skutečnost, že správce daně před zahájením daňové kontroly nedisponoval konkrétními důkazními prostředky, na jejichž základě by bylo možné důvodně předpokládat, že dojde k doměření daně. S ohledem na předloženou inventuru účtu 391 – tvorba opravných položek k pohledávkám k 31.12.2009 na celkovou částku 15 727 382,28 Kč správce daně považoval za nezbytné prověřit účetnictví a všechny skutečnosti s opravnou položkou související. Žalovaný poukázal též na skutečnost, že mezi podáním dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů za rok 2009 a zahájením daňové kontroly uplynul více než rok a žalobce tak měl dostatečný prostor napravit chybné uvedení položky. Žalovaný také uváděl, že daňová kontrola žalobce byla periodická a byla zahájena jako neomezená.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný důvody, proč správce daně nepostupoval podle § 145 odst. 2 daňového řádu, uvedl. Byť s těmito důvody žalobce polemizuje a v určitém ohledu mu lze dát zapravdu (např. pokud jde o existenci finančních výkazů a o faktické zaměření kontroly toliko na opravné položky), má soud za to, že před zahájením kontroly správce daně skutečně nemusel důvodně předpokládat, že k doměření daně dojde. Tato skutečnost v kombinaci se zahájením daňové kontroly jako periodické a neomezené, správce daně opravňovala k tomu, aby žalobce v daném případě k podání dodatečného daňového tvrzení nevyzýval.

Za tohoto stavu nelze podle názoru krajského soudu vykládat právní úpravu obsaženou v § 145 odst. 2 daňového řádu tak, že by neumožňovala provedení daňové kontroly. Ostatně i bez případné výzvy ve smyslu uvedeného ustanovení měl žalobce dostatek času k podání dodatečného daňového přiznání o své vlastní vůli, přičemž se nelze domnívat, že by mu v případné výzvě podle § 145 odst. 2 daňového řádu byla poskytnuta lhůta delší. Ani tuto námitku soud tedy důvodnou neshledal.

IV. Závěr

Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dle § 78 odst. 4 s.ř.s.). V novém řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), tedy že daňový subjekt je oprávněn uplatnit daňovou ztrátu v řízení vyměřovacím, jehož účelem je stanovení daně, v řízení doměřovacím, které je vedeno za účelem stanovení změny poslední známé daně, a to i v rámci postupu k odstranění pochybností či daňové kontroly, jakož i v řízení o řádném opravném prostředku proti rozhodnutí vydanému ve vyměřovacím či doměřovacím řízení (§ 134 daňového řádu).

V novém řízení bude na žalovaném, případně na správci daně, aby v případě, že bude stanovovat penále, postupoval v souladu s názorem obsaženým v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.11.2015, č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, www.nssoud.cz, podle něhož „*penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.2007 do 31.12.2010, a § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu, a je proto třeba na ně aplikovat čl. 6 a 7 Úmluvy, jakož i čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se pro posouzení trestnosti činu a uložení trestu použije pozdější zákonná úprava, jestliže je to pro pachatele příznivější*“.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení zdejší soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále náklady za právní zastoupení za čtyři úkony právní služby po

3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, vyjádření k výzvě soudu a replika), dále čtyři režijní paušály ve výši 300 Kč, to vše dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném ke dni vydání rozhodnutí. Pokud jde o náklady vynaložené na rozšíření žaloby, tak ty soud nepovažoval za důvodně vynaložené, neboť tam uvedený žalobní bod byl uplatněn opožděně. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Celkem se tedy jedná o částku 19 456 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu